Observationes epigraphicae

de praepositionum Graecarum

forma et usu.

Dissertatio inauguralis

quam

ad summos in philosophia honores

ab amplissimo

philosophorum ordine in universitate Lipsiensi

rite impetrandos

scripsit

Mauritius Geyer

Grossstechaviensis.

Altenburgi

typis O. Bondi.

MDCCCLXXX.

INDEX

et eorum titulorum, quos in hac quaestione tractavi, et signorum, quibus in iis laudandis usus sum.

Att. I. = Corpus inscriptionum Atticarum vol. I ed. Kirchhoffius.

Att. II. = C. J. A. vol. II p. 1. ed. Koehlerus.

Att. III. = C. J. A. vol. III p. 1. ed. Dittenbergerus.

B = C. J. Graecarum vol. I ed. Boeckhius, ex quo eos congessi titulos, qui in C. J. A. nondum recepti sunt.

C = Delectus inscriptionum Graec. etc. ed. Cauerus.

D_1 = Anecdota Delphica ed. Ern. Curtius. Berol. 1843.

D_2 = Inscriptions de Delphes edd. Wescher et Foucart, Paris 1863.

De aetate titulorum Delphicorum repetere mihi liceat quae Cauerus exhibet del. p. 101: „ei quidem (tituli), quos E. Curtius in Anecdotis Delphicis edidit ipsi saeculo tertio tribuendi sunt; ei autem, quos Wescher et Foucart ediderunt, secundo a. Chr. saeculo superiores non esse videntur.“ cf. E. Curtius, an. Delph. p. 8 sq. et Georg. Curtius, Die sprachl. Ausbeute der neu entdeckten delph. Inschriften, Ber. d. Kgl. Sächs. Gesellsch. 1864, p. 189.

Cap. I.

De praepositionum elisione.

Benseler, de hiatu. Fribergae 1841.
Wecklein, curae epigraphicae. Lips. 1869.
Cauer, Curt. Stud. VIII p. 290.

Lingua Graeca cum omnes eas sermonis partes, quae unius enuntiati vinculo continentur, tum eas sermonis particulas, quae artissime ei quod sequitur vocabulo adiunguntur, aliam alii ita accommodare et adaptare studet, ut commode et apte pronuntiari possint. Itaque praepositiones, quae cum casu suo quasi in unum coalescunt, literis sequentibus ita accommodantur, ut in concursu vocalium prior elidatur, in concursu consonarum altera alteri similis fiat. Assimulationis vestigia codices mss. rarissima tenent (cf. Curt., Stud. X p. 213), elisionis exempla et in titulis et in codd. mss. plurima exstant. Exceptionum tamen elisionis, quas in concursu vocalium haud paucas esse cognoveram, cum neque veteres certos terminos traderent, neque nostri temporis viri docti constituissent (cf. Wecklein l. l. p. 49), haud indignum mihi visum est in titulos inquirere, num quae ratio sit in iis, quae illam elidendi legem turbare viderentur. Atque tituli quidem, quorum in hac re fides summa est, praepositionum elisionem hoc circumscribunt fine, ut eam ante vocales, quae initium faciunt nominis proprii aut nominis magistratuum plerumque non admittant. Haec quae dixi, ne careant fide ac fundamento, ἐπὶ praepositionis exempla quae in titulis inveni exscripta affero omnia.

a. tituli Attici.

In titulis Atticis ea per omnia tempora disposita esse facile intelleges. Legimus autem in iis haec:

Att. I.

29, 3	ἐπὶ Ἑστι[αίας
46, 3	- Ἀρισ[τίωνος
273 b, 5	- Εὐθύνου
273b, 25	- Ἰσά[ρχου
318, 3	- Ἀριστίωνος
318, 14	- Ἀντιφῶντος

Att. II.

1c, 29	- Ἀριστοκράτους
49, 2	- Ἱπποδάμα[ντος
61, 1	- Ἀγαθοκλέους
66b, 4; c, 1	- Ἐλπίνου
175 b, 3	- Ἀριστοφάνους
273, 2	- Ἱερο[μνήμονος
242, 1	- Ἀναξικράτ[ους
297, 1	- Ε[ὐκτήμον]ος
314, 1	- Εὐθίου
314, 39	- Ἰσαίου
372, 1	- Ἁγνίου
381, 1	- Ἐρ[
384, 1	- Ἡλιοδώρου
433, 1	- Ἀχαιοῦ
439, 1; 440, 5	- Εὐπολέμου
444, 4	- Ἀριστολάου
445 d, 1	- Ἀνθεσ[τηρίου
458, 1	- Ἁγνοθέου
460, 1; 461, 1	- Ἰάσονος
467, 5. 71	- Ἐχεκράτου
468, 4	- Ἡρακλείτου
469, 4. 53. 67.	- Ἱππάρχου
470, 5. 25. 34. 47. 53. 63. 73. 88.	ἐπὶ Ἀριστάρχου
481, 37. 46. 61. *(71)	ἐπὶ Ἀπολλοδώρου
551, 2	ἐπὶ Ἱέ[ρ]ωνος
567, 1	- Ἰσαίου
567 b, 4	- Ἰσαίο[υ
594, 1	- Ἐπικλέους
594, 5. 27. 45	ἐπὶ Ἐργοκλέους
600, 30	- Ἡγεμάχου
602, 3	- Ὀλβίου
607, 1	- Ἡγησίου
611, 1. 32; 612, 3. 14	ἐπὶ Ἡγεμάχου
617, 8	- Ἁγνίου
619, 2	- Ἡρακλείτου
619, 5	- Εὐφιλήτου
622, 2. 6	- Αἴσχρωνος
624, 4	- Ἑρμογένους
625, 19	- Ἰάσονος
627, 2	- Ἡρακλείτου
628, 13	- Αἰσχραίου

Att. III.

25, 5	- Οἰνοφίλου
105, 3	- Ἀριστοξένου
106, 3	- Ἀπολήξιδος
136, 1	- Ἐπικράτους
742, 1	- Ἄρδυο[ς
1015, 8	- Ἡρῴδου
1015, 18	- Ἀρίστου
1015, 21	- Αἰ[-
1276 A, 1	- Ἀρείου
1079, 2	- Ἀντιπάτρου
1280, 1	- Ἀντιπάτρου

B.

103, 1	- Ἀρχίππου
150, 3	- Ἰθυκλέους
150, 12	- Ἀριστοκράτους
155, 26	- Ἀρχίου
155, 36	- Εὐβούλου
158, 2. 29	- Ἱπποδάμαντος
158, 4	- Ἱππίου
229, 1. 6	- Ἀντιοχίδου
230	- Ἀπολλοδώρου
230, 12	- Ἀγαθοκλέους

Addo his quae in titulis Atticis inveni hiatus exempla ante nomina magistratum:

ἐπὶ ἀγωνοθέτου III 810, 2; 1199, 5.
- ἀναγρα[φέως II 226, 1.
- ἄρχοντος III 52, 1; 63, 5; 65, 5; 68a, 1; 68b, 5; 93, 1; 94, 1; 132n, 4; 132o, 5; 226; 697, 13; 743, 9; 761; 810, 5; 1018b, 2; 1026, 1; 1027, 2; 1029, 2; 1031, 2; 1054, 2; 1055, 2; 1058, 2; 1062, 9; 1063, 1; 1069, 2; 1070, 3; 1075, 1; 1102, 13; 1106, 1; 1108, 4; 1111B, 2; 1112, 11; 1126, 2; 1127, 1; 1129a, 3; 1136, 1; 1138, 5; 1140, 2; 1143, 1; 1144, 5; 1147, 3; 1156, 7; 1159, 2; 1160, 2; 1175, 3; 1177, 9; 1186, 1; 1194, 1; 1198, 3; 1202, 4; 1280a, 2.
- ἀρχόντων B 158, 4. 7. 8.
- αὐτοκράτορος III 1091, 1.
- ἐπιμελετῶν II 621, 30.
- ἱερέως II 404, 44.
- - III 94, 3; 132n; 132o; 144, 5; 181h, 3; (εἱρέως c. 100 p. Chr.); 193; 203, 4; 228; 228a; 229; 229b; 476, 8; 478, 9; 485, 7; 486, 8; 824, 4; 1197, 5.
- ἱερείας III 63, 3; 112a, 1; 174a 2; 230; 232; 461a, 5; 578a, 4. 12 (ἱερίας tit. temp. Augusti); 616, 10; 622, 16; 647, 10; 652, 13; 668, 13; 828, 7; 887, 5 (ἱερῆας tit. temp. Augusti); 899, 12; 916, 5; 921; 926, 5 (ἱερίας); 927, 1.
- ἱερείας B 461; 462.

Hanc legem de elisione non admittenda ducentis viginti duobus locis confirmatam quatuordecim transgrediuntur in titulis Atticis loci:

Att. I.		470, 57	ἐπ' Ἀριστάρχου
338, 2	ἐπ' Εὐκτήμονος	553, 10	- Εὐκλείδου
Att. II.		581, 3	- Ἀντικλείους
8, 1	ἐπ' Εὐβουλίδου	609, 22	ἐφ' Ἡγησίου
64, 12	- Ἀγαθοκλέους	B.	
314, 13. 16.	- Εὐκτήμονος	151, 27	ἐπ' Εὐβουλίδου
320b, 1	- Ἀναξ[-	Att. III.	
331, 58	- Εὐβούλου	1041, 1	ἐπ' ἄρχοντος
431, 27	- Ἀρχελάου		

b. tituli Dorici.

In titulis Doricis hiatum habemus:

C 8, 165 ἐπὶ Ἀριστάρχου et v. 95 ἐπὶ ἐφόρω (tab. Heracl.); C 43, 129 ἐπὶ Ἄκιμιν (tit. Cret. tert. a. Chr. saec.); C 72, 1 ἐπὶ ἱεραπώλου (tit. Gelensis primi a. Chr. saec.); C 73, 1 ἐπὶ ἱεροθύτα (tit. Gelens. anni a. Chr. 211); C 98, 1 ἐπὶ ἱεραπώλου (decr. Acarnanum anni a. Chr. circ. 200) et 99, 1 (t. eiusdem fere regionis et temporis); C 67 I, 1; IV 1; VIII 18 ἐπὶ ἐφόρων (tit. Theraeus sec. vel tert. a. Chr. saec.).

Sola accedit exceptio tituli Rhodii C 71, 1 ἐ]π' ἱερέως, quem paulo ante initium dominationis Romanae confectum esse putat Cauerus l. l. p. 89.

In titulis Delphicis a Weschero et Foucarto editis legimus:

3, 1	ἐπὶ Ἀρισταγόρα	178, 16	ἐπὶ Ἀρχεδάμου
4, 1	- Ἐμμενίδα	178, 17	- Ἀρχελάου
16, 1	- Ἀχαιμένους	419, 11	- Εὐκράτεος
89, 8	- Ἀνδρονίκου	455, 1	- Ἥρυος;

elisionem bis habemus:

109, 6	ἐπ' Ἀχαΐαν et	167, 15	ἐπ' Αἰακίδα.

c. tituli Aeolici.

In titulis Aeolicis a Cauero collectis et editis inveni C 127, 55 ἐπὶ ἱερέως (in tit. Cumaeo temp. imperatoris Augusti exarato).

Haec habui ἐπὶ praepositionis exempla a. nom. pr. positae. Reliquarum praepositionum satis habeo eos afferre locos, quibus hiatum habemus ante nomina propria et nomina magistratuum:

διά: III 473, 8; 479, 7; 481; 486, 4.

κατά: II 54a, 23; 609, 4; C 44, 77. 84; D_2 167, 7.

μετά: II 52c, 22; 54b, 19. 30; 116, 15; 121, 12. 28; 176, 32; 468, 4; 624, 8; III 1123, 9.

παρά: I 8, 8; 59, 19; 309, 4; 315, 11; 256, 30; 324, 64; 324c, II 25; II 86, 8; 108, 3; III 746, 1; C 44, 16. 22. 32. 69. 91; 39, 13; D_2 38, 5; 58, 7; 77, 6; 82, 11; 83, 4; 84, 3; 87, 4; 111, 17; 158, 11; 167, 6. 18. 23; 179. 15; 193, 5; 198, 6; 201, 3; 205, 4; 219, 8; 231, 5; 239, 6. 8; 247, 4; 251, 6; 254, 3. 5; 253, 6; 259, 7; 275, 6; 279, 8; 313, 9; 319, 6; 350, 5. 9; 354, 10; 371, 9; 376, 6; 381; 392, 13; 409, 8; 412, 10; 419, 7.

ποτί: C 44, 89. 93. 101; 43, 160.
ἀπό: III 398; 915, 6; B 158, 6; D_2 18, 40. 281. 315. 319; 313, 10; 52, 12.
ὑπό: II 551, 26; III 129, 35; C 116, 2; 123c, 24; D_2 87, 5; 111, 21; 259, 10.

Elisionem hae praepositiones a. nom. propr. his locis subeunt:

διά: III 491, 9.
κατά: nullo loco.
μετά: II 115, 29; 270, 18; B 93, 20. 42.
παρά: I 228, 16; 231, 14; 230, 14^b. 8^b; 235, 11^c; 244, 36; 256, 16; 324c II, 25; II 121, 27; 300, 9; 310, 7; 313, 10; C 50, 8; 63, 43; D_2 33, 13; 54, 18; 300, 7; 363, 17.
ποτί: C 9, 46; 95, 4.
ἀπό: I 240, 29; 242, 10; 257, 49; 258, 14; II 553, 10; III 1151, 15; C 105, 9; 108, 5.
ὑπό: D_2 193, 6.

Jam si numerum eorum locorum, qui elisionem a. nom. pr. et nom. magistrat. non admittunt, comparamus cum exceptionum numero, haec efficitur tabula, in qua sunt

	hiatus	elisiones
in tit. Att.	223	37
„ Dor.	72	11
„ Aeol.	3	2
	298	50

Septima igitur fere pars praepositionum (14 %) elisionem etiam ante nomina propria subit.

Ante vocales vero quae non faciunt initium nominis proprii, cum elisionem praepositionis octingenties fere habeamus, hiatus obvius est viginti duobus locis his:

Att. II 476, 46 *ἐπὶ ὅπλα*; 164, 2 *ἐπὶ ὑγιείᾳ*; 628, 11 *ἐπὶ ἔτη*; C 43, 58 *ἐπὶ εὐνομίας*; 67V, 8 *ἐπὶ ὑποθήκαις*; 73, 18 *ἐπὶ ἀγαθᾷ τύχᾳ*.
Att. I 9 *κατὰ ἱερῶν*; 38f, 16 *κατὰ ὧν*; II 61, 14 *κατὰ ἔθνος*; III 23, 37 *κατὰ ἔτος*; 209 *κατὰ ἐπίταγμα*; 181a, 2 *κατὰ ἐπιταγὴν*; 636, 5 *κατὰ ἄστυ* (in vs. dist. quarti p. Chr. saec.); 224a *κατὰ ὄναρ*; 181c, 3 *κατὰ ὄνειρον*.

Att. III 38, 15 *μετὰ ὅρκου.*
Att. I 59, 8 *ἀντὶ ὧν;* II 570, 23 *ἀντὶ ὅτου.*
C 67 VII, 23; VIII, 13 *ἀπὸ ἐνεχυρασίας.*

Quadragesima igitur pars ($2^1/_2$ %) praepositionum elisionem ante haec vocabula spernit.

Ac si quaerimus quid causae fuerit, cur ante nomina propria praepositionis elisio plerumque non admissa sit, vix aliam possumus adferre causam, quam ut in iis quae scripta exstabant nom. propria melius discernerentur omnisque vitaretur obscuritas. Scribendi igitur habemus consuetudinem: non enim dubito, quin Graeci etiam ante nomina propria in sermone usi sint elisione.

Cap. II.

De praepositionum variis formis, praecipue de earum assimulatione.

Locos eos, qui assimulationem habent, cum iis, qui ea carent, comparatos adfero omnes. Qua in re noli me vituperare, quod ea repetenda esse putavi exempla, quae Cauerus (Curt. Stud. X p. 233 seqq.) ex volumine primo Corporis Inscrr. Att. tam diligenter congessit, ut materiem ab eo collectam nullo fere loco augere potuerim. Initium facio ab iis praepositionibus, qui in literas vocales exeunt, deinde pergam ad eas, quae exitum habent in literas consonas.

Hunc igitur adhibebimus ordinem:

I. 1) α) *κατά* β) *παρά* γ) *ἕνεκα.*
2) α) *ποτί* (*πρός*) β) *μέχρι* et *ἄχρι.*

II. 1) α) *ἄν* (*ἀνά*) β) *ἐν* γ) *σύν.*
2) α) *εἰς* (*ἐς*) β) *ἐξ* (*ἐκ*).

et singulae singularum praepositionum assimulationes in hunc redactae sunt ordinem, ut vocabuli excipientis literam ineuntem spectarem. In his vero quae sequuntur praepositionum formas

ἐ pro ἐν et ἐκ, κα pro κατά cet. in ἐστήλῃ pro ἐν στήλῃ, in ἐΝαυπάκτο pro ἐκ Ναυπάκτο, in κατάδε pro κατὰ τάδε similibus statuendas esse non putavi: illas enim literas praepositionem excipientes sive σ in ἐ-σ-τήλῃ, sive ν in ἐ-Ν-αυπάκτο, sive τ in κα-τ-άδε, cum eas ex geminatione ortas esse concedi oporteat, non minus ad praepositionem quae antecedebat pertinere putavi, quam ad id quod sequebatur vocabulum, quocum coniuncta erat praepositio. Hoc ut exemplo illustrem, ἐστήλῃ nunquam ita pronuntiatum esse puto, ut et ἐ et στήλῃ separatim pronuntiarentur, sed mea quidem sententia illud σ, quod in commissura est, in pronuntiatione ad utrumque trahebatur.

I. Praepositiones in literas vocales exeuntes.

1) in literam α.

α. κατά.

J. Baunack, Curt. Stud. X. p. 57.
G. Curtius, Stud. X p. 215.

De κατὰ praepositionis origine et variis formis doctissime egit Baunackius l. l. p. 109, qui longam exemplorum seriem congessit, quae κα formam breviorem exhibent. Haec forma brevior utrum sit κατά praepositionis apocope et assimulatione forma minuta, an ipsa sit stirps brevior, Baunackius non diiudicat. Equidem in his quae ille dedit exemplis pauca inesse puto, quae explicationem priorem postulent. In titulis enim κατά apocopen non habet nisi ante vocabula, quae a litera τ incipiunt et quantum equidem vidi non nisi ante articuli et pronominum quorundam formas a τ incipientes. In hac vocabulorum commissura e τ litera geminata simplicem τ fieri potuisse facile intellegitur, ut exemplo utar: e καττάδε evadebat κατάδε. Quam explicationem ut confirmem exemplo utor titulo illo Locrensi Naupacti reperto C 91, qui A 1 κατόνδε, B 21 καττὸ exhibet. Etiam in titulis dialecti Atticae, cuius exemplum κα- formae brevioris compositum Baunackius non attulit, ante articuli formas a τ incipientes forma brevior invenitur. Detrahenda igitur puto esse Baunackii ea exempla, quae numeros habent secundum (κα τὸν ϑεϑμόν C 2, in tit. Lacon. quinti a. Chr. saec.), vicesimum (κα τὰ αὐτά, κα τάπεϱ C 116 in tit. Tegeaeo), vicesimum quartum (κα τόνδε C 91 in tit. Naupactoo), quibus detractis nullum restat exemplum, in quo κα inveniatur

separatim positum. Bene quadrat ad hoc, quod huius praepositionis formae a Georgio Curtio collectae (l. l. p. 215) omnes postulant formam pleniorem. Reliqua Baunackii exempla, quae omnia sunt vocabula antiquissimo fortasse tempore composita, certam explicationem illius *κα* non admittunt; utramque locum habere concedo.

In titulis Atticis haec legimus:

II 594, 15 (a. a. Chr. 127) *κατοὺς νόμους;* 163, 15 (ca. a. a. Chr. 336) *κατὰ εἰωθότα;* B 93, 1 (tit. anni a. Chr. 345) *κατάδε.*

Tituli Dorici saepissime exhibent *καττὸν, καττὰν* etc.:

C 8 *καττὰ γεγραμμένα* 109. 123; *καττάδε* 113; *καττὰν συνθήκαν* 125. 127. 135. 145. 160. 161. 163. 164. 168. 176. 179; *καττὰς ῥήτρας* 145; *καττὰ ἀρχαῖα* C 9, 23. 27. (tabb. Heracl.); *καττὰν χώραν* C 81, 41 (Delph. a. a. Chr. 380); *καττὸ θέθμιον* C 91 B 21 (Locr. ca. 400 a. Chr.). — D_2 *καττὸν νόμον* 392, 7; *καττὰ ἀρχαῖα* 466, 3.

ττ in unam redactum est literam:

C 2 A 8 *κατὸν θεθμόν* = B 12 (in t. Lacon. ineuntis quinti a. Chr. saec.), C 91 A 1 *κατόνδε* (Locr. ca. 400 a. Chr.); C 94 B 6 *κατὰς συνβολὰς* (Locr. ca. 440 a. Chr.). — D_2 *κατὸν νόμον* 53, 9 (manumittit *Διλαιεύς*), 107, 14 (*Δελφός*); 183, 17 (*Δελφός*); 235, 5 (patriam eius qui manumittit addo, si exstat in titulo); 273, 17; 298, 7 (*Δελφός*); 300, 8 (*Ἀνφισσίς*); 347, 5; 385, 6 (*Πλυγονεῖς*); 411, 5 (*Μυανεὺς*) editores Francogallici *κα[τὰ] τὸν νόμον* perperam exscribunt (decies).

In titulis Aeolicis ante articuli formas assimulationem habemus:

C 100, 7 (Thess. septentr., tit. quarti a. Chr. saec.) *καττὰ*; 107, 11. 17 *καττὸ*, 31 *καττὰς* (Boeot. ca. sec. a. Chr. saec.); 117, 25 *κατὰ αὐτὰ*, 45 *κατάπερ* (in tit. Tegeat.); 123 C 14 *κατ τοὶ[ς ν.*, D. 28 *κατ[τὸ]ν ν.*, B 17 *κ]ατὰ[ν] διαγ[ράφ]αν* (tit. Lesb., ca. 324 a. Chr.); 127, 31. 46 *καττάδε*, 35 *καττὰ* (in t. Cumaeo. temp. Augusti imperat.); 128, 13. 25 *καττοὶς ν.* (in tit. incertae originis, sec. a. Chr. saec.).

De forma vix opus est addere, Arcades hanc praepositionem scripsisse *κατὺ* e. gr. C 117, 11. 29 (cf. in eadem dial. *ἀπύ* pro *ἀπὸ*), ante vocales elisione minutam C 117, 17. 27. 34; in compositis 117, 40 *ποσκατυβλάψη*, 45 *κατυστάση*.

β. παρά.

De forma qualis in titulis Doricis reperitur haec notavi:

πάρ ante consonas literas reperitur semper in tabulis Heracleensibus (quadragies), singula eiusdem formae exempla in titulo Gortynio tertii a. Chr. saec. (C 37) et in decretis Teiis sec. a. Chr. saec. (C 56. 57. 64.).

D_2 bis πὰρ exhibet: 403, 13. 14 πὰρ Ξένωνα et πὰρ Κλεόμαχον (manumittit Ἀνφισίς), qui loci ab editoribus Francogallicis forma plena παρ[ὰ] exscripti sunt.

γ. ἕνεκα.

Wecklein, curae epigr. p. 36 seqq.

De variis huius praepositionis formis, quae nisi fallunt schedae meae in titulis Euclidis anno vetustioribus non exstat, ex Atticis titulis hanc confecimus tabulam:

	ἕνεκα	ἕνεκεν	εἵνεκα	εἵνεκεν
II	63	22	—	—
III	53	55	1	3
B	2	2	1	1

ἕνεκεν igitur in vol. II C. J. Att. rariorem esse et ἕνεκα formae numerum in III. demum vol. aequiparare ex hac tabula facile colligitur. ἕνεκεν primum legimus II 316, 21, quem titulum alii anno a. Chr. 280, alii posteriori tempori adscribunt; deinde ἕνεκεν legimus in tit. II 592, 3, quem anni a. Chr. 220 esse certum est.

εἵνεκα et εἵνεκεν his locis habemus:

III 781, 2 — — — ἀρετῆς εἵνεκα καὶ σοφίης (aet. incert.)

B 956, 8 εἵνεκ' ἐμῆς ψυχῆς

III 697, 9 εὐ]σεβείας εἵνεκεν τ[ῆς] πρὸς τοὺς etc. in titulo, quem M. Aurelii aetate antiquiorem non esse constat.

— 749, 1 χρηστότη[τος] εἵνεκεν (tit. medii fortasse post Chr. saec. secundi)

— 1218, 5 ἀρετῆς εἵνεκεν

B 765, 10 εἵνεκεν ἡλικίας.

Addit Weckleinius, cur. ep. p. 36, tria εἵνεκα scripturae exempla Ephem. Att. Nov. No. 348 et 2773 et in tit. Laconico prosaico CJG 1446. — εἵνεκεν exstat Ephem. Att. 1202.

Itacismum quem dicunt habes III 785, 3 ἵνεκα (tit. primi p. Chr. saec.).

2. praepositiones in literam ι exeuntes.

α. ποτί.

De variis huius praepositionis formis Baunackius egit Curt. Stud. X. p. 102. Ego quidem satis habeo e Caueri delectu omnes eos locos notare, quibus ποτὶ articuli formis a τ incipientibus litera τ detrusa ita adaptatur, ut in commissura aut τ habeamus: (ποτοὺς C 91 B 7. t. Locr. quinti a. Chr. saec. exeuntis), aut ττ: (ποττὰν, ποττὸ, ποττῷ sim. C 8, 119. 128; 9, 30. 31. 37. 44. 69. 77. 87. 107. tabb. Heracl.; C 81, 26 ποττὸς decr. Amphictyonum a. a. Chr. 380). Octogies fere ποτὶ hanc sermonis accommodationem spernit.

Adde huc e titulo Aeolico 101, 16 (Thess. septentr. quarti a. Chr. saec.) π]οττὰν πόλιν.

Locos eos quibus ποι huius praepositionis formam habemus collegit Baunackius l. l. p. 105. Poterat addere e titulis Delphicis D_2 187, 15 (manumittit Δελφίς) ποιτασσόμενον, ab editoribus exscriptum πο[τ]ιτ., quod conferendum est cum adnotatione editorum ad ποτιτασσόμενον 205, 4 (manumittit Δελφίς): Dans ποτιτασσόμενον le premier τ est au-dessus de la ligne.

Attici tituli ter tantum ποτί exhibent: I 466 et III 776, 4 in vss. epicis; II 551 in Amphictyonum decreto anni 275; haec igitur praepositionis forma Attica non fuit.

Errorem lapicidae habes Att. II 314, 10 πρὸς σὸν βασιλέα (= πρὸς τὸν β.) (284/3 a. Chr.)

β. ἄχρι et μέχρι.

Wecklein, curae epigr. p. 51.

Titulis Atticis comprobari grammaticorum veterum memoriam, qui ἀχρίς et μεχρίς Atticorum non fuisse tradunt, jam Weckleinius l. l. pag. 52 docuit. Sed ne in reliquis quidem quos tractavi titulis neque Doricis neque Aeolicis, in quibus sexies et vicies ἄχρι et μέχρι praepositiones obviae sunt, formam σ litera finali auctam inveni.

II. Praepositiones in literas consonas exeuntes.

1. in literam ν.

α. ἄν (= ἀνά).

ἄν h. e. forma ἀνὰ praepositionis apocope minuta assimulatur literae π: C 42 A 31; 43, 105 ἂμ ποταμόν (tit. Cret. tertii a. Chr. saec.).

De forma monendum est, ἂν in dialecto Dorica videri vulgatam esse formam; ἀνὰ enim ante literas consonas quatuor tantum locis reperitur: C 67 IV 28, V 13, VI 29 (in tit. Theraeo sec. vel. tertii a. Chr. saec.) ἀνὰ πρεσβύτατα (ter) et C 94 A 3 ἀνὰ τὸ συλε̃ν (in tit. Locr. initio belli Pelop. vix superiore). Praeterea in titulo Halesino C 77, qui ter et vicies ἂν c. gen. coniunctum exhibet, bis ἀνὰ μέσον legimus, qui duo loci haud scio an hanc praepositionis formam apocope non minutam propterea servaverint, quod tota haec structura ex antiquis fortasse temporibus usitata adverbii vim acceperat, quae impediebat, ne pars prior mutaretur. Bene quadrat ad hoc, quod tituli Delphici ἀνὰ non habent nisi in hac formula: D_2 384, 18 et 407, 16 (manumittunt Πλυγονεῖς in utroque tit.).

In compositis apocopen habemus C 8, 56. 59 ἀνχωριξάντες; 9, 6 ἀνέγραψαν (tabb. Heracl.).

De apocope Aeolica conferas composita haec: C 104, 22 ἀναβολάν (Thess. merid. ca. 200 a. Chr.); 107, 18 ἀνελόμενος (t. Boeot. tert. a. Chr. saec.), 100, 10 ὀνγραφεῖ (Thess. septentr. quart. a. Chr. saec.); 100, 12 ὀνάλουμα.

Praepositionem ἀνά separatim positam in his paucis dial. Aeolicae quos tractavi titulis non inveni.

β. ἐν.

Cauer, Curt. Stud. VIII p. 295 sqq.

a) In titulis Atticis haec habemus:

ante γ: I ἐγ Γανι[- 274, 16.

ante κ: I ἐγκύκλῳ 322, 41. 61. 68; ἐγΚλαμαδο[- 56a, 5.

At legimus: ἐν κήποις 273f, 12; ἐν κ[ιβωτίῳ 139, 8; ἐν Κυνοσάργει 273f, 19; ἐν Κολλυτῷ 324a, 7 sq. (quinquies); ἐν Κυδαθηναίῳ 324a, 17; d 10; ἐν Κύπρῳ 331, 8; 433, 2; ἐν Κο[- 23b, 4.

II ἐγΚυζίκῳ 268, 12.

At: ἐν Κύπρῳ 331, 8; ἐν Καραμεικῷ 421, 14.

B ἐγκιβωτίῳ 150, § 50.

At: ἐν Κεκροπέσσι 765, 5.

ante χ: I ἐγΧερρον[- 540,3 sqq. ἐγΧ[- 197, 11 (?).

At: ἐν Χερρονήσῳ 258, 13.

II ἐν Χίῳ 281, 3; ἐν Χολαργέων 604, 9.

ante β: I ἐμΒρέᾳ 31 A, 28.

II *ἐμβουλευτηρίῳ* 391, 11; 409b, 4; 439, 4; 475, 6; *ἐμβεβαίῳ* 17, 11.
At: *ἐν βουλευτηρίῳ* 179, 5; 390, 28; 477c, 6; 489b, 5; *ἐν Βυζαντίῳ* 251, 13. 17.
B *ἐν βίῳ* 569.
ante *π*: I *ἐμπόλει* 1A, 28; 31A, 18 seqq. (quindecies); *ἐμΠειραιεῖ* 277, 14; *ἐμΠοσειδίῳ* 40, 28; *ἐμΠοτειδαίᾳ* 446, 40; *ἐμΠυθίου* 2C, 20; *ἐμΠύλῳ* 446, 48; 183d, 10; *ἐμπρυτανείῳ* 8, 4; *ἐμπρομάχοις* 442, 10.
At: *ἐν πόλει* 45, 18; 87, 7; 322a, 1; *ἐν πολέμῳ* 463, 3; *ἐν πρυτανείῳ* 8, 13; *ἐν Προποντίδι* 230, 6b.
II *ἐμπᾶσι, -πάσαις* cet. 143, 7; 285, 5; 331, 60. 83; 550, 17; 621, 16; 628, 17. 28 seqq. (quater decies); *ἐμπόλῃ* 20, 2; 42, 7; *ἐμπρυτανείῳ* 300, 34; 331, 82; 410, 4; *ἐμπροσόδῳ* 595, 4; *ἐμπροαγωγῇ* 439, 10; *ἐμπίνακι* 621, 24; *ἐμπίστε(ι)* 300, 11; *ἐμπλοίῳ* 546, 12; *ἐμΠανδίονος* 553, 8; *ἐμΠειραιεῖ* 401, 3; 406, 4; 417, 4; 433, 5; 476, 1. 10. 62; *ἐμΠοτιδα[ίᾳ* 59, 6.
At: *ἐν παντὶ* cet: 270, 10; 300, 36; 314, 8; 384, 9; 469, 53; 490, 14; *ἐν πηλῷ* 167, 72; *ἐν πόλει* 121, 18; *ἐν πολέμῳ* 577, 5; *ἐν Πειραιεῖ* 470, 17; *ἐν πίνακι* 613, 18; *ἐν πρυτανείῳ* 592, 13; *ἐν Πτολεμαίῳ* 468, 25.
B *ἐμΠειραιεῖ* 150, § 42; *ἐμπεδίῳ* 158, § 10; *ἐμπλαισίῳ* 155, 7 (septies).
At: *ἐν πρώτῳ* 989b, 6.
ante *λ*: I *ἐλΛίνδῳ* 237, 18; 262, 14.
At: *ἐν Λίνδῳ* 263a, 12; 264, 9.
II *ἐλΛέσβῳ* 108b, 13.
At: *ἐν Λήμνῳ* 14, 8; 488a, 7; c 5; *ἐν Λυκείῳ* 341, 17; 471, 20. 20.
ante *μ*: I *ἐμΜελέτῃ* 324a, 10 seqq. (undecies); *ἐμΜυ[-* 274, 17.
II *ἐμΜυρίνῃ* 488a, 10; c 13; 593, 6. 15. 17. 21. 24; *ἐμΜου[-* 471, 29; *ἐμΜαραθῶνι* 601, 21.
B *ἐμΜαραθῶνι* 127, 11; 171, 69.
At: *ἐν μέσῳ* 155, 33. 55.
ante *ρ*: I *ἐρΡόδῳ* 262, 17; 263a, 15.
ante *σ*: I *ἐσΣάμῳ* 188, 36; *ἐσΣίγγῳ* 446, 52; *ἐσΣημαχιδ[-* 274, 15; *ἐσσανίδι* 38c, 7; *ἐσστήλῃ* 103, 2; *εἰστήλῃ* 52a, 3; *ἐστήλῃ* 45, 16; 61, 7; 64b, 2.

At: ἐν Σερμυλίᾳ 446, 49; ἐν Σκαμβωνιδῶν 324a, 8. 19; c, 72. 73 ἐν στήλῃ 32A, 22; 36, 2; 44, 16; 93a, 5.
II ἐσΣιδῶνι 86, 31; ἐσστήλῃ 546, 15; εἰστήλῃ 553, 8; ἐστήλῃ 17b, 15; 86, 14; 581, 13. 29.
At: ἐν στήλῃ 10, 10; 17, 64; 37, 9; 38, 9; 45, 5; 69, 16; 89, 15; 111A, 15; 115, 20; 121, 31 cet. (sexagies fere), ἐν Σαλαμῖνι 465, 39 cet. (sexies).

Memorabiles in his quas dedi assimulationibus sunt: I 52a, 3 (c. 420 a. Chr.) et II 553, 8 (ca. 400 a. Chr.) εἰστήλῃ, de quibus cf. Cauerum, l. l. p. 296.

ἰν legimus II 18, 15 ἰν τῇ στήλῃ (tit. a. circ. 380 a. Chr.) et 547, 8 (decr. alterius a. Chr. saec.), quam ἐν praepositionis formam, cum in titulis inveniatur temporis satis antiqui neque tituli aetatis Romanae exempla alia exhibeant, errore lapicidae factam quam itacismo ortam intellegere malo.

In titulis Atticis cum usque ad Augusti imperatoris tempora assimulationis exempla habeamus creberrima, ipsa aetas Romana hac linguae accommodatione ita caret, ut, cum sexagies fere locum habere possit, semel tantum legamus III 366 ἐμΠειραιεῖ, quod quidem exemplum primi a. Chr. saeculi est. Quae cum ita sint, Graecos ab initio in describendis iis quae loquebantur accuratiores fuisse, aetate vero Romana vocabula non eadem, qualia in sermone pronuntiabantur, lapidibus incisa esse concedendum est; illas enim assimulationes etiam in sermone temporis Romani viguisse nemo negabit.

b) usus dialecti Doricae.

ante κ: ἐν nusquam mutatur: C 8, 12; 9, 10 ἐν κατακλήτῳ ά; 9, 7 ἐν Κοίλᾳ (tabb. Heracl.); 44, 52 ἐν Κρήτᾳ (Cret. ca. 220 a. Chr.); 64, 5; 65, 10 ἐν Κρήτᾳ (decr. Tei. sec. a. Chr. saeculi); 95, 9 ἐν Κέ[ῳ (Aetol. ca. 200 a. Chr.); D_2 384, 16 ἐν Κρίνωνι (manumittunt Πλυγονεῖς).

ante χ: D_2 69, 1 ἐν Χαλαίωι (manum. Χαλαιεύς); 429, 1 ἐν Χαράδρᾳ (m. Χαραδραῖοι).

ante π: C 38A, 15 ἐμπρυτανείῳ; B 23 ἐμπόλει = C 40; (decr. Dreriorum saec. a. Chr. tertii exeuntis); 39, 16 ἐμ-Πάρῳ (tit. Allariotarum); 55, 25 ἐμπᾶσιν = 57, 27 (decr. Tei. ca. 160 a. Chr.) = 71, 13 (in tit. Rhod. paulo ante domin. pop. Rom. exarato); 81, 36 ἐμπεδίῳ (decr. Amphict. 380 a. Chr.). 83, 9 ἐμπᾶσι = 84, 11. 25; 85, 6 (titt. Delph.

tertii a. Chr. saec.). D_2 ἐμπᾶσι 2, 9; 11, 5; 12, 6 (t. Delph.) ἐμπαραθήκῃ 406, 3 (manum. Βεροιαῖος).
At: ἐν πτολέμῳ C 43, 197 (Cret. tert. a. Chr. saec.); ἐν Πριανσιοῖ 48, 33 (Cret. eiusd. temp.); ἐν παντὶ D_2 75, 9 (manum. Ναυπακτία).
ante φ: ἐμΦωκέοις D_2 212, 1 (manum. Λιλαι]εύς).
At: ἐν Φωκέοις D_2 122, 1 (manum. Φανατεύσ).
ante λ: C 5, 13 ἐ]λΛακεδαίμονι (Lacon. primi a. Chr. saec.).
At: ἐν Λατῷ C 43, 70 (Cret. tert. a. Chr. saec.); ἐν Λοκροῖς 91 A, 5. 20. 24. (Locr. ca. 400 a. Chr.); ἐν Λιλαίᾳ D_2 53, 5 (manum. Λιλαιεύς).
ante μ: fere semper μ: C 8, 41 ἐμμὲν; 9, 24 ἐμμέσσῳ (tabb. Heracl.); 48, 62 ἐμμηνί (Cret. tert. a. Chr. saec.); 67 II 1; III 6 ἐμΜελαιναῖς; II 8. 31. IV 26 ἐμμηνὶ (in tit. Theraeo sec. vel tert. a. Chr. saec.) = 71, 68 (Rhod.); D_2 230, 1 ἐμμέν (manum. Ἡρακλεῶται).
At: D_2 29, 11 ἐν μηνὶ (Delph.).
ante ρ: ἐν servatur C 44, 96. 101 ἐν Ῥόδῳ (Cret. ca. 220 a. Chr.).
ante σ: C 62, 23 ἐστάλᾳ (in decr. Teio ca. 160 a. Chr.).
At: ἐν συμμαχίᾳ 44, 36 (Cret. tert. a. Chr. s.); ἐν συλλόγῳ 67 VIII, 36 (in tit. Theraeo sec. vel tert. a. Chr. saec.); 89, 3 ἐν Στείρι (in tit. Phocaeensi).
ante δ: C 37, 8 ἐδδικαστηρίο (in t. Gortynio ca. 575 a. Chr.).
ἰν huius praepositionis forma invenitur in titulis Arcadico C 117, 2. 4. 20. 36. 39. 48. 52 et Cyprio (ἰ(ν)) C 118, 1. 3. 8. 9. 20. 27. 31. — In compositis haec habes: 117, 12 ἰγκεχηρήκοι, 24 ἰμφαῖνεν, 35 ἴνδικον, 36 ἰνδικάζητοι.
c) E titulis denique Aeolicis haec notavi:
ante χ: ἐγχάλκωμα C 116, 31 (in tit. Eleo sec. vel tert. a. Chr. saec.).
ante π: C 110, 9 ἐμπελτοφόρας (in tit. Copaeo incerti temp.); exempla Thessalica haec habes: ἐμπᾶν 105, 13 (tert. a. Chr. saec. ineunt.) et ἐμΠηρέοις 104, 28. 30 (ca. 220 a. Chr.); Lesbiaca: ἐμπόλι 123 D, 30. 37 (ca. 325 a. Chr.) et ἐμπροταν[- 121 a, 32 (318 a. Chr.).
At: ἐν πάντεσσι C 127, 29 (in tit. Cyrenaico temp. Augusti).
ante μ: ἐμΜίλητον C 116, 38 (in tit. Eleo sec. vel tert. a. Chr. saec.).

Solum ἐ exstat in titulo Syracusano Olympiae reperto C 32 in fine pentametri: πρόσϑ' ἄρ' ἐ Μαντινέᾳ. Recte Cauerus: „in ἐ Μ. ν literam finalem ἐν praepositionis non sequenti μ assimulatam sed ante eam oppressam esse ratio metrica docet."

Eandem huius praepositionis formam ostendit Carapanos Dodone I 77 τὰν ἐ πόλι οἰκίαν.

γ. σύν.

Tituli Attici, in quibus rarissime haec praepositio in usu est, I 46, 6 (ca. 420 a. Chr.) ξ]ὺμμὲν exhibent, III 120, 5 (tit. temp. Anton. Pii) σὺν Καπιτωλίοις.

In titulis Doricis legimus:

ante κ: C 38 A, 5 σὺγΚνίᾳ (tit. Drerior. tert. a. Chr. saec. exeuntis).

At: σὺν Κρατίνῳ C 43, 209 (Cret. tert. a. Chr. saec.)

ante ψ: C 84, 19 συμψάφοις (decr. Delph. tert. a. Chr. saec.) = D_2 12, 3; 16, 2.

At: σὺν ψάφοις D_2 14, 1; σὺν Ψαματίχοι C 74, 2 (tit. incertae orig. a. ca. 600 a. Chr.)

Hanc praepositionem a Boeotis σοὺν scriptam esse e titulo C 107, 37. 39 (tit. tert. (?) a. Chr. saec.) edocemur; in compositis σουγγράφω 107, 7. 16.

2. praepositiones in literam σ exeuntes.

α. εἰς, ἐς.

Wecklein, curae epigr. p. 57 sqq.

In tomo I Corp. Inscr. Att. habemus ἐς bis et vicies, εἰς duodevicies, in tomo II ἐς sexies decies (non invenimus nisi in titulis huius tomi prioribus, quorum ultimum locum tenet 86, 27 [ca. 380 p. Chr.]), εἰς trecenties vicies quinquies; in tomo III ἐς quinquies in versibus, εἰς duodequinquagies.

Praeterea notavi huius praepositionis formas has:

I 233, 20c. 21c. ἐσσΤένεδον; II 272, 8 εἰσστήν; 573b, 73 εἰσστό.

Itacismum habemus: II 38, 58 (in tit. temp. Aug.) et 1023, 5 (139/40 p. Chr.) ἰς; errorem lapicidae II 444, 24 εἰις.

Litera σ geminata nulla praecedente assimulatione orta ex εἰς praepositionis litera finali et σ ineunte vocabuli ex-

cipientis in unam redacta est sexies in: *ἀναγράψαι εἰστήλην* II 286, 13; 467, 104; 470, 51; 551, 29; 594, 34; 595, 11. — Exempla similia sunt II 298, 10 *τῆστήλης* et 470, 49 *τοὺστρατηγούς*.

Tituli Dorici *εἰς* octogies bis, *ἐς* centies septuagies semel habent, ter *ἰς* (C 74, 4 in tit. incertae orig. ca. a. 600 a. Chr.) et C 75. 76 in titulis Pamphyliis secundi a. Chr. saec.).

Tituli Aeolici *εἰς* quinquies et vicies habent, *ἐς* semel (C 104, 20 Thess. saec. a. Chr. tert. exeuntis).

β. ἐξ, ἐκ.

Tituli Attici haec exhibent:

ante *β*: I *ἐγΒυζαντίου* 40, 35.
B *ἐγΒενδιδέων* 157, 23.
At: *ἐκ Βερνεικιδῶν* 612.

ante *φ*: I *ἐχφυλῆς* 31 A, 7.

ante *δ*: B *ἐγΔιονυσίων* 157, 17; *ἐγΔήλου* 158, § 4.
At: *ἐ*]*κ δὲ* 763, 5.

ante *ϑ*: I *ἐχϑητῶν*. 31 B, 9.
II *ἐχΘεσσαλίας* 222, 5. 9; *ἐχϑάτ*[*τ*]*ου* 302 b, 11.

ante *χ*: I 193 c *ἐγΧ*[*αλκίδος*; suppl. 27 a, 5 *ἐχΧαλκίδος*; *ἐγΧερρονήσου* 540 (sexies).

ante *λ*: I *ἐγΛίνδου* 239, 59; 256, 22; 259, 10; *ἐγΛέσβου* 170, 19.
At: *ἐ*]*ξΛήρου* 226, 20.
II *ἐγΛέσβου* 50, 7; *ἐχΛέσβου* 52 c 8; *ἐγΛήμνου* 14 c 4; *ἐγΛυκείου* 444, 67.
B *ἐγλιμένος* 525, 4; *ἐγΛαμ*[*π*]*ρέων* 671.

ante *μ*: I *ἐγΜυρίν*[*ης* 443, 1.
II *ἐγΜητροπόλεως* 551, 65; *ἐγΜυρινούττης* 329, 37; 420, 45; 444, 60; 465, 93.
At: B 735 *ἐκ Μυρρινού*[*τ*]*της*; 938, 6 *ἐκ μελέων*.

ante *ρ*: B 158, § 4 *ἐξ Ῥηνείας*.

ante *σ*: I 56 b, 7 *ἐχΣαμίων*; 188, 20. 35 *ἐχΣάμου*.
II 143, 8 *ἐξ Σι*[-.
III 1280 (add.) *ἐξ Στειριέων*.
B 765 *ἐγΣκαμβωνιδῶν*.

In titulis temporis Romani, qui tricies fere assimilationem *ἐξ* praepositionis spernunt, haec duo exempla inveni: *ἐγΜυρινούττης* III 1005, 10 et 1276 A, 24 (uterque titulus temporis August

imper.), qua de re conferas, quae dixi de assimulatione praepositionis ἐν, qualis est in aetate Romana.

E titulis Doricis haec notavi:

ante β: D_2 309, 5 ἐγΒοιωτίας (manum. Δελφός).

ante χ: D_2 ἐχΧαλκίδος 329, 3 (manum. Δελφός).

ante ν: C 91 A, 15 ἐγΝαυπάκτο (tit. Locr. quarti a. Chr. saec. exeuntis).

ante σ: C 53, 19 ἐξ Συβρίτας (in decr. Teio ca. 193 a. Chr.); D_2 373, 3 ἐξ Σπερχειᾶν.

ante ϑ: D_2 322, 7 ἐξ Θαμανείας (manumittunt Καλλιπολῖται.)

Literam commissurae assimulatione geminatam in unam redactam videmus B 690 ἐΜελιτέων, quo loco cum Boeckhio dissentio, qui in ἐ[γ]Μελιτέων mutandum esse censet; praeterea C 12, 6 ἐΦιαλείας (Mess. ca. 220 a. Chr.); 91 A, 8. 19 ἐΝαυπάκτο; 94 A, 1 ἐτᾶς = 2; 3 ἐϑαλάσσας; 4 ἐλιμένος. Literam geminatam nulla praecedente assimulatione ortam ex κ finali ἐκ praepositionis litera et κ ineunte vocabuli excipientis in unam redactam habemus B 667 b, add. ἐΚυδαϑηνέ[ων.

Addo denique B 742 Ἑρμείας ἐσ Οἴου, quod conferendum esse puto cum Arcadum et Cypriorum huius praepositionis forma, de qua vide G. Curtium, Stud. X pag. 214.

Cap. III.

Observationes de praepositionum usu.

In iis quae sequuntur affero omnes eos titulorum locos, quibus praepositionum usum habemus talem, qualis in scriptoribus Graecis aut raro aut nunquam invenitur. Qua in re tractanda praecipue Passovii lexico (Lips. 1841—57) et Kuehneri grammatica (Hannov. 1870) usus sum auxiliis. Quaedam quae spectant praepositionum usum, qualis est in titulis Delphicis, debeo Georg. Curtio: „Die sprachl. Ausbeute der neu entdeckten delph. Inschriften“, Ber. d. kgl. Sächs. Gesellsch. II 1864, p. 229 sq.

Praepositiones autem singulas ordine alphabetico disposui.

Ἀμφί.

Huius praepositionis usus Atticae solius dialecti videtur esse et in metricis tantum titulis invenitur. Inveni hos quinque locos:

I 442, 6 *Ποτειδαίας ἀμφὶ πύλας ἔδ[αμεν* (432 a. Chr.)
III 82, 9 *ἀμφὶ δε νίκα* — ⏑ ⏑ — ⏑ (temp. incert.)
— 751, 12 *ἀμφὶ δ' ἐμῆς μοίρης — ἐδάκρυσε* (sec. p. Chr. saec.)
B 765, 9 *ἀμφὶ δ' ἐμεῦ — ἐδάκρυσε*
— 938, 4 *γυμνὰς ὅς ἀμφ' ἀρετὴν ἔπλετο καὶ σοφίην.*

Ἀνά.

a) *ἀνά* c. gen.

In titulo Halesino solo eo, qui in Caueri delectu numerum habet septuagesimum septimum et qui ante dominationem Romanorum exaratus videtur esse, *ἀνά* praepositio c. gen. coniuncta invenitur. De significatione *ἄν* praep. c. gen. coniunctae conferendum est Atticorum *ἄνω* in structuris his: Eurip. Med. 410 *ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί;* Suppl. 520 *ἄνω ῥεῖν;* Luc. dial. mort. 6, 2 *άνω ποταμῶν* sim., in quibus *ἄνω* viam indicare oportet, quae est e loco inferiore ad locum superiorem.

Legimus autem in tit. Halesino haec:

ἂν τοῦ ῥοειδίου A 56. B 49. 83.
— — *ῥοΐσκου* A 5. 17. 23. 33. B 26.
— — *Ῥαχᾶ* B 25. 79. 87.
— — *Ἀλαίσου* B 37. 45. 59. 59. 72.
— — *τοίχου* A 40.
— — *ὁρίου* B 8.
— *τᾶς ὁδοῦ* A 42. B 15. 21. 26.
— *τῶν τερμόνων* A 66.

Cauerus l. l. p. 99 *ἂν τοῦ ῥοΐσκου* cet. idem significare dicit, quod sermone vulgari *ἀπὸ τοῦ ῥοΐσκου* cet., neque de significatione neque de apocope dubitari posse. Apocopen in hoc titulo statuendam esse nemo negabit, in significatione vero ea, quae Cauero probatur, jure offendimus. Ahrensius de dial. Dor. p. 357 dubitavit, num recte exscriptus esset hic titulus; id vero Cauero concedendum est, fieri nullo modo potuisse, ut in exscribendo tam saepe in idem vitium aberraretur. Equidem rationem eorum, qui *ἄν* in hoc titulo *ἀπό*

praepositionis significationem habere existimant, nullam esse puto. *ἀπό* enim, quod in eodem titulo vicies fere legitur, semper eum significat locum, a quo via exit ea, qua fines illius agri Halesini describuntur; *ἄν* vero in describenda hac via in usu est. Jam initium faciamus ab A 65 sq. *ἔστε κατὰ τὸν τέ(ρμονα) τὸν ἐν τῷ κλάρῳ καὶ ἂν τῶν τε(ρμόνων) ἐς τὸν τέ(ρμονα) τὸν ποτὶ τᾶ συκέα* etc. h. e.: usque ad eum terminum, qui est in agro et *ἂν τῶν τερμόνων* usque ad eum terminum cet. Hoc in vocabulorum conexu si quis *ἄν* idem quod *ἀπό* esse putat non intellego. Quid sibi vult pluralis *ἂν τῶν τερμόνων* praecedente *ἔστε κατὰ τὸν τέρμονα* numero singulari? *ἂν τῶν τε.* nihil aliud potest significare, nisi viam eam, quae est secundum terminos sive quae constituitur lapidibus terminalibus. Atque hanc quidem viam a loco inferiore esse ad superiorem inde collegi, quod *ἄν* in hoc titulo sedecies usurpatur, ut rivorum sive rivulorum cursum describat; *κατὰ* vero c. gen. coniunctum in eodem titulo viam indicare, quae est a loco superiore ad inferiorem, infra demonstrabo. Quae si recte exposui, significationem *ἄν* praepositionis habemus rarissimam, quam primam fuisse ei insitam verisimillimum est.

b) *ἀνά* c. acc.

Eadem quam modo demonstravi *ἀνά* praepositionis notio est in dial. Dorica C 42 A 31. 43 (Cret. tert. a. Chr. saec.) *ἀπὸ θαλάσσης — ἂμ ποταμόν;* cf. etiam C 43, 130 (Cret. eiusdem saec.) *ἂν Ἑλλῆν;* C 43, 161 (et 159) *ἀπὸ θαλάσσης — ἂν ῥάχιν* et C 9, 32. 38 (tab. Heracl.) *ἂν τὼς ὄρως.*

In dial. Attica huius praepositionis usus poetarum magis quam scriptorum pedestris orationis videtur esse; in inscriptionibus haec duo exempla inveni:

III 171 b, 11 (add.) *τὸν δ' ἀνὰ Πηλιάδας κορυφὰς ἐδίδαξε [τέ]χνην.* (tert. p. Chr. saec.)
— 716, 16 *φήμη μὲν περίβωτος ἀν' Ἑλλάδα* (ca. a. 270 p. Chr.).

Ἀντί.

Ἀντί praepositio significationem primariam, quam ut in omnibus praepositionibus localem fuisse verisimillimum est, nisi in vocabulis compositis fere non ostendit: exempla compositorum e. gr. habes haec: *ἀνθιστάναι, ἀντιβαίνειν, ἀντιμέτωπος, ἀντίπρωρος* similia. *ἀντί* separatim positum hanc loci signifi-

cationem rarissime retinuit, cuius exemplum ostendit Georg. Curtius, Ber. d. kgl. S. Gesellsch. 1864 p. 230 in titulo Delphico sec. a. Chr. saec.: D_2 8, 3 *ἀντὶ δὲ τοῦ χειροτεχνίου τὸ προσκάνιον ἱστάτω Ἡρακλείοις.*

Ἀπό.

Tituli Attici vix habent quod discedat ab usu vulgato. Rarum esse dicit Passovius (p. 321 s. v. *ἀπὸ*): *ἀφ᾽ οὗ χρόνου*, quod legimus II 614, 2 (tert. a. Chr. saec. ineunt.), pro simplici *ἀφ᾽ οὗ*.

In lingua Latina ab praepositio (= *ἀπό*) ex separandi significatione eam habet notionem, ut etiam in causa et origine rerum significanda in usu sit. Ab enim, cum unde aliquid exeat dicit, causam qua ortum est significat. Etiam Germanorum praepositio „von" ab initio separandi tantum notionem habebat (cf. Mhd. Wb. p. 369), deinde originem („Ausgang und Ursprung" ibid. p. 370) significabat; in „getödtet von jemand" von praepositione significatur unde exeat id, quod mortis causa est. Eodem modo in Graecorum *ἀπό* hanc notionem oriri potuisse cum dialecti Atticae rara exempla docent (cf. Kuehner gr. III^2 p. 396), tum tituli Delphici, in quibus *ἀπό* saepissime ponitur, ubi ex Atticorum more exspectamus *ὑπό* c. gen.

Legimus enim in titt. Delph. saepissime *ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων*, ter tantum *ὑπὸ πάντων* D_2 230, 6 (manumittunt *Ἡρακλεῶται*); 246, 7; 267, 8. Dativus sine dubio restituendus est D_1 39, 26 *ἀνέπαφος Δίων[ι.* (tit. Elatensis). Plena ac solemnis dicendi formula haec est: *ἐφ᾽ ᾧτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων*, ita ut nominativus cum infinitivo coniunctus sequatur centies quinquagies bis, accusativus nonagies quinquies; utraque structura in eodem enuntiato: D_2 32, 5; 148, 8; 159, 5; 168, 6; 223, 8; 234, 4; cf. Curtius, l. l. p. 232.

Sensu simili legimus D_1 13, 14 *ἀζάμιος ὢν ἀπὸ πάσας δίκας* pro structura solita *ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας* e. gr. D_1 13, 25. Cf. praeterea D_2 39, 8 *ἐλευθέρα εἶμεν ἀπὸ πάντων*, quibus locis omnibus *ἀπὸ* eandem habet rationem quam ab praepos. in Latinorum „liber a poena, tutus a periculo" cet.

D_2 29, 11 (manum *Δελφός*) *ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀνόματος* idem significat quod Latinorum: Alexandri nomine; locus simillimus est Diodor. bibl. 18, 57. 60 *ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως;* hos duos locos hoc tantum inter se differre puto, ut *ἀπὸ* partem magis exteriorem spectet, *ἐκ* interiorem, cum utroque loco origo sive exitus significetur. cf. D_2 239, 7 *παρισχέτω Σώσας Δ-αν ἀβλαβῆ ἀπὸ τᾶς συγγραφᾶς*, ubi *κατὰ* c. acc. (*ἐκ* c. gen.) exspectamus.

In dialectis Arcadica et Cypria *ἀπὺ* c. dativo coniunctum esse tituli C 117 (e. gr. v. 5 *ἀπὺ τᾷ* sc. *ἀμέρᾳ* cet.) et 118 (v. 9 *ἀπὺ τᾷ ζᾷ* = v. 17) docent.

Διά.

In usu huius praepositionis qui est in titulis vix habeo, quod memoratu sit dignum:

A III 1169, 8 pro usitatissimo *δι' ὅλου τοῦ ἔτους* habemus genetivum solum: *ὅλου τοῦ ἔτους* (ca. 200 p. Chr.).

C 43, 152 (Cret. tert. a. Chr. saec.), ubi *ὅροι* describuntur, legimus *διὰ ῥάχιν ἐς* cet. eodem fere sensu quo *κατὰ ῥάχιν* eiusdem tituli v. 150.

Hunc dicendi usum esse non tam singularem nonnulli loci docent Homerici, quibus *διά* c. acc. sensu simili usurpatur atque *κατά* c. acc. coniunctum:

Od. X 281 *δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος.*

Od. II 154 *ἤιξαν διά τ' οἰκία καὶ πόλιν* (h. e. supervolabant tecta et urbem).

Ἐξ.

Att. III 372 legimus (*τῆς*) *ἐξ Ἀγλαύρου Δήμητρος* pro solito *τῆς ἐν Ἀγλαύρῳ Δήμητρος.* Similem habet rationem *ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή*, quae dicendi formula in tomo III C. J. Att. octogies bis reperitur (*Ἀρείου* nomen variatur in *Ἀρήου* novies: 452; 558, 1; 587, 2; 606, 1; 617, 1; 723, 2; 788; 789; 976; in *Ἀρέου* bis: 716, 1; 807, 1; in *Ἀρίου* bis: 635, 4; 720 add. 1).

In Arcadum et Cypriorum dialecto haec praepositio cum dativo conjungebatur.

Ἐν.

Rariorem habes usum Att. II 551, 23. 86 (tert. a. Chr. saec. incunt.) *ὑπόδικος ἔστω ἐν Ἀμφικτίοσι*, in Amphictionum

decreto, *ἐν* = coram; cf. Delphorum *κριθέντω ἐν ἄνδροις τρίοις*, quod compluribus locis obvium est: D_2 24, 9; 29, 9; 31, 11.

Dicendi usus minus rarus:

Att. II 380, 10 *τοῦ ἐν Ζέᾳ λιμένος* (tert. a. Chr. saec. exeuntis).

E titulo temporis Romani exeuntis haec notavi:

Att. III 404 *Αὕτη ἡ πύλη τοῦ* [*κ*]*υ*[*ρί*]*ου*, *δ*[*ίκαιοι*] (*εἰ*)*σελεύσοντ*(*αι*) *ἐν αὐτῇ*.

ἐν de tempore dictum:

Att. III 1113, 1 *ἐν ἄρχοντι Σύλλᾳ* pro *ἐπὶ ἄρχοντος τοῦ δεῖνα*, quod sescenties legimus. (143/4 p. Chr.)

ἐν praepositio e sua antiquitus insita indole (cf. Curt., Grundz.[5] p. 309) etiam in usu est, ut quo aliquid tendat significet, quam significationem si habet ut Atticorum *εἰς* cum accusativo coniungitur. Hic vero usus in dial. Dorica e Caueri delectu nisi in titulis Delphicis, Locrensibus, Aetolis (h. e. in titulis Graeciae septentrionalis) statui non potest; cf. C 91 *ἐν* c. acc. septies (Locr. ca. 400 a. Chr.); C 95, 6 (Aetol. ca. 200 a. Chr.); C 96 (Aetol. a. 193 a. Chr.) singulis locis *ἐν* c. acc. (v. 18) et *εἰς* c. acc. (v. 16) habet. — D_2 *ἐν* c. acc. terdecies reperitur (*ἐν* c. dat. undeducenties): *ἐν ἁλικίαν ἔλθῃ* 43, 15; 306, 11; *ἐν τὸν ἔρανον* 89, 6; *ἐν τὸ ἱερὸν* 407, 20 (manum. *Πλυγονεύς*); *τὰ ἐν τὰν ταφὰν* 131, 5 (manum. *Δελφός*); *τὰ ἐν τὰν τροφὰν* 234, 13; *τὰ ἐν τὰν Δαμοκλείδα οἰκίαν* 239, 9; *ἐν τὰν θυσίαν* 472, 8 cf. 472, 14: *ἐν τὰ ὀκτὼ ἔτη*. (G. Curt. l. l. p. 229). In his titulis Delphicis etiam *εἰς* c. acc. quater legimus: D 37, 7 *εἰς τὸν πάντα χρόνον* (manum. *Δελφός*); 406, 6 *εἰς Μακεδονίαν* (man. *Βεροιαῖος*); *εἰς τὰν πόλιν* 451, 2; 468, 3 *ἰς Πλαταιάς* (*οἱ ἰς Πλ. συνιόντες Ἕλληνες* Hadriano imperatori honores decernunt), qui loci Atticismo ut ita dicam in Delphorum dialectum illati facilem explicationem habent.

In titulis Aeolicis *ἐν* (*ἰν*) c. acc. bis et vicies reperitur, e. gr.: in titulis Thessalicis C 100, 11 (tit. quarti a. Chr. saec.) *ὀντεθεῖ ἐ*]*ν τὸ Ἀσκλαπιεῖον*; 101, 24 *ὀνγραφεῖ ἐν κίονα*; 103, 6 *ἐν τὸν ἅπαντα χρόνον*; 104, 4. 5. 7 cet. *ἐμβάλλει ἐν τὸν Εὔρωπον* (tit. anni ca. 200 a. Chr.); 105, 13 *ἐμπᾶν τὸ παρακ*[*αλούμεν*]*ον*; in tit. Boeotis 110, 9 *ἀπεγράψανθο ἐμπελτο-*

φόρας; 116, 38 *τοῖρ ἐμΜίλητον ἀποστελλομένοιρ*; 117, 19 *ἰν ἐπίκρισιν* etc.

Tituli Lesbiaci semper *εἰς* c. acc. exhibent; praeterea *εἰς* ter exstat in tit. Thessalico anni c. 200 a. Chr. (C. 104, 20. 25. 25) in quo *ἐν* c. acc. novies exstat.

Ἕνεκα.

In tit. Atticis *ἕνεκα* uno loco ante genetivum quocum coniunctum est ponitur: Att. II 470, 15 *εὐτάκτως ἕνεκεν τοῦ παρακολουθεῖν* (t. primi a. Chr. saec.).

Tit. Dorici, qui sexies *ἕνεκα*, sexies *ἕνεκεν* exhibent, quatuor locis hanc praepositionem praeponunt C 38 D 24 (in Dreriorum foed. et Cnosiorum); 51, 20; 56, 26; 58, 23 (in decrr. Teiis).

Ἐπί.

Ἐπί c. gen. sescenties reperitur in formula hac: *ἐπὶ ἄρχοντος τοῦ δεῖνα*; genetivum solum habes C 110, 3 (Boeot.) *Ἀγαθαρχίδαο ἄρχοντος Βοιωτῦς*; ii apud quos *ὁ ἄρχων* munere suo fungitur, exprimuntur dativo (*Βοιωτῦς*), pergit titulus: *ἐπὶ πόλιος δὲ* (scil. *ἄρχοντος*) *τοῦ δεῖνα.* Dativum verbis imperandi et regnandi interdum appositum locativi vim habere docet Delbrueckius, Syntakt. Forsch. IV p. 56. Intellectus localis etiam praepositionibus subest quae cum *ἄρχειν*, *ἀνάσσειν* sim. verbis coniunguntur; *ἐν* et *μετά* c. dat. et quod hoc loco habemus, *ἐπί* c. gen.

In titulis Delphicis pro dativo in formula solemni hac: *συλέων ἐπ' ἐλευθερίᾳ* interdum legimus accusativum: *συλέων ἐπ' ἐλευθερίαν*: D_1 32, 12; D_2 112, 6 (manum. *Ἀμφισσεῖς*); 448, 8. (— editores Francogallici cur legant D_2 116, 3 *ἐλευθερία*[*ν*] non video); itemque pro *εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῷ*, quod vel sescenties obvium est, bis occurrit accusativus *ἐπὶ καταδουλισμὸν* ab editoribus Francogallicis tacite mutatus in *ἐπί* c. dat. cf. G. Curtius l. l. p. 228. — Pro formula illa *συλέων ἐπ' ἐλευθερίᾳ* (*ἐλευθερίαν*) interdum legimus *συλέων ἐπὶ τὸν θεὸν* D_2 105, 6 (manum. *Τιθορρεύς*); 147, 10 (man. *Δελφίς*); 167, 22 (man. *Δελφίς*); 186, 10 (man. *Φυσκεύς*); 188, 7 (man. *Ἀρσινοεύς*), [ad quod interdum addunt *ὡς ἐλεύθερον ὄντα* e. gr. 186, 10; 188, 7,] et *συλέων ὑπὲρ τὸν θεὸν* e. gr. D 163, 5 (manum. *Ἀμφισσεύς*); 166, 5; 204, 7

(man. *Καλλιπολίτας*). In *συλέων ἐπὶ τὸν θεὸν* praepositionem *ἐπὶ* c. acc. coniunctam eandem fere notionem habere quam *ὑπὲρ* c. acc. (vel potius *ὑπὲρ* c. gen. ex more Atticorum) per se patet. Sed quaeritur, quomodo hanc *ἐπί* praepositionis notionem explicemus. Accusativum pro genetivo aut dativo antiquiore hic exstare propterea mihi persuadere non potui, quod *ἐπί* c. gen. aut dat. personae coniunctum nusquam reperitur, ut eum significet, cui aliquid fieri commodo sive utilitati est. Accusativum vero vix aliter possumus intellegere, quam ut loci significationem ei subiunctam esse dicamus. Is enim servus, qui libertate amissa in libertatem vindicabatur, quasi ad deum ipsum sive ad dei statuam perducebatur, coram quo libertatem denuo accepit. Nimirum is qui hunc in libertatem vindicabat dei rebus rationibusque consulebat.

Pauca vero videntur addenda esse de accusativo, qui est in *ἐπ' ἐλευθερίαν*, *ἐπὶ καταδουλισμόν* cet. Haec enim habemus vestigia accusativi invalescentis et plurimis locis positi, ubi ex Atticorum more exspectamus aut genetivum aut dativum (cf. Curt., l. l. p. 229).

Ea quae huc pertinent, ne nimis dissecata essent, hic comprehendere malui.

π α ρ ά.

D_1 sexies legimus *παραμένειν παρά τινα.* Dativum exscribit Ern. Curtius 11, 14 *π. παρὰ Πολύᾳ*, sed ne hanc quidem lectionem satis certam esse lacuna tituli quae sequitur docet. Dativum habes 39c 25 (in tit. Elatensi): *παρα]μείνασαν Δίωνι.* — D_2 centies sexies *παραμένειν παρά τινα* obvium est; adde 254, 3 *παραμονᾶς τᾶς παρὰ Ἱεροκλῆ*; dativum inveni 107, 7 (manum. *Ἀνφισσίς*): *παραμεινάτω δὲ Σωσίας Ἀγησοῖ.*

D_1 sexies, D_2 vicies bis reperitur: *ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν δεῖνα.*

D_2 436, 13 (manum. *Καλυδώνιος*) *καταλιμπάνει παρ' αὑσαυτὸν.*

D_2 263, 8 *ἔχουσα — ἅ κα κατασκεώσηται παρὰ Χαρίξενον.*

Genetivum e *κατά* pendentem vel potius accusativum solum (vel *κατά* c. acc.) exspectamus D_2 407, 17 (manum. *Πλυγονεύς*) *ὀμοσάτω — ὅρκον παρὰ τὸν Ἀπόλλω.* Haec

structura *ὀμνύναι παρά τινα* demonstrare mihi videtur cognationem quae est inter *παρά* et Latinorum „per“, e. gr. in structuris his „jurare per aliquem, orare per al.“ similibus.

E titulis Aeolicis huc pertinent C 107, 7. 19 (Boeot. quarti vel tert. a. Chr. saec.) *τὰς σουγγράφως τὰς κιμένας πὰρ Εὔφρονα, — Σώφιλον.* — Genetivum exspectamus in eodem titulo v. 33 *κὴ οὔτ᾽ ὀφείλετη αὐτῦ ἔτι οὐθὲν πὰρ τὰν πόλιν*, dativum v. 44 *ἀπογράφεσθη δὲ Εὔβωλον κατ᾽ ἐνιαυτὸν πὰρ τὸν ταμίαν — τά τε καύματα* etc. et C 116, 5 (in tit. Eleo ca. 300 a. Chr.) *Δαμοκράτηρ — Τενέδιορ πεπολιτευκὼρ πὰρ αμέ.*

E titulo denique Attico a. 285 a. Chr. notavi: Att. II 312, 23 *τοῖς — διατρίβουσι Ἀθηναίων πα[ρ]᾽ ἑαυτόν*, cuius accusativi exempla pauca affert similia Kuehner III² p. 444.

ὑ π έ ρ.

D_1 30, 22 *ἢ ἄλλος ὑπὲρ Φιλοξένου* (tert. a. Chr. saec.), accusativus in eadem structura est 16, 14 (manum. *Δελφός*) *ἄλλῳ ὑπὲρ Αἰακίδαν.* In titulis a Weschero et Foucart editis genetivum in hac formula habes semel: D_2 36, 8 *καὶ ἄλλος ὁ θέλων ὑπὲρ Δορκίδος*, accusativum tricies semel e. gr. 43, 21; 54, 11 (manum. *Ἐριναῖος*); 58, 9. 15; 75, 4 (manum. *Ναυπακτία*); 78, 12 (manum. *Δελφίς*); 83, 6 etc.

Conferas praeterea accusativum ex *ὑπέρ* pendentem D_2 1, 9 (decr. Amphictionum) *τὰν ἐπιμέλειαν ὑπὲρ αὐτὰν ποιεῖσθαι*; 16, 5 (decr. Delph.) *ῥυσίων — ὧν ἐνεκάλει Φ. ὑπὲρ τὰν πόλιν*; 66, 9 *διδοὺς τὰ δίκαια ὑπὲρ Εὐφρόνιον*; 89, 5 *κατενεγκάτω δὲ Ἀ. [ὑπ]ὲρ Ἀρίστω — ἀργυρίου τρία ἡμιμναῖα* etc., quibus locis omnibus genetivum exspectamus ex more Attico.

π ο τ ί.

C 77 in titulo Halesino *πρός* c. dat. exspectamus A 43 *ἁ σκανὰ κοινὰ ποτὶ τὸν μισθωσάμενον τὸν ῑ κλᾶρον*; similiter A 66; B 65.

D_2 dativum habemus 407, 26 (manum. *Πλυγονεύς*) *ὤμοσαν ποτὶ τῷ βωμῷ*, accusativum 24, 10 *ποιησάτω τὰ ποτὶ γᾶν πάντα* = 431, 15.

Κατά.

a) *κατά* c. gen.

Titulus Halesinus C 77 tricies semel exhibet *κατά* c. gen., e. gr.:

κατὰ τοῦ ποταμοῦ A 3. 12. 49. 65.

— — *ῥοΐσκου* A 16; B 37. 44. 48. 54. 58. 68. 84.

— — *ῥοειδίου* A 27. 36. 59; B 78. 85 etc.

Eodem modo quo *ἄνω* significationem retinuit viae eius quae est ad locum superiorem, *κάτω* eam describit viam, quae est ad locum inferiorem; cf. Eurip. Cycl. 448 *πετρῶν ὦσαι κάτω* (quo loco Nauckius legit *κατά*); *κάτω* ad *κατά* c. gen. appositum est Herod. VIII, 53 *κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν*, Ar. Plut. 238 *κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω.* In titulo Halesino viam eam, quae est a loco superiore ad inferiorem, intellegendam esse demonstrat B 44 (quo cum loco cf. B 48): *κατὰ τοῦ ῥοΐσκου ἐς τὸν ῥοῦν τὸν Ἄλαισον*, ubi rivus (*ῥοΐσκος*) in fluvium principalem (*Ἄλαισον*) influit.

Eadem *κατά* praepositionis notio C 104, 7 (et 9) *ἀπὸ τῶν Εὐρυνίων κατὰ τῶν ἄκρων ὡς ὕδωρ ῥεῖ ἐν τὸν Εὔρωπον* (ca. 200 a. Chr.).

E titulis Atticis, in quibus hanc notionem sive primariam dicas sive nativam non inveni, notavi B 808, 6 (et 7) *νῦν σ' ἔτι (τι)μῶ οὖσαν καὶ κατὰ γᾶς; κατὰ γᾶς* = sub terra, amissa motus significatione. Hanc *κατὰ* praepositionis notionem Kuehnerus raram esse dicit III[2] p. 415, c.

Similiter *κατά* c. g. explicandum videtur esse C 117, 11 (Teg.) *λαφυροπωλίου ἔοντος [κ]ατὺ τᾶς πόλιος* h. e. armorum emporium quod est in urbe, ita ut amissa motus significatione loci cuiusdam situm describat.

κατά c. gen. de tempore dictum (cf. Kuehn. gr. § 433 b II 2) non inveni.

b) *κατά* c. acc.

Viam quae est secundum flumen *κατά* significat in tit. Cret. C 43, 151 (saec. a. Chr. tert.) *καὶ κατὰ ποταμὸν ἐς Κορδωΐλαν*, sed utrum sit via secundo an adverso flumine confecta non diiudico.

Frequens *κατά* praepositionis usus est, ut ratio distributiva describatur A III 38, 8; C 13, 68 *κατὰ μέρος*; C 13, 32 *κατὰ μίαν*, quam rationem multis locis *ἕκαστος* pronomine adiecto auctam videmus: Att. I A 22; II 61, 14; C 13, 113; 71, 23; 91 B 3; 117, 29 etc.

Μετά.

Dativum e μετά pendentem nusquam inveni.

Rarus μετά praepositionis c. acc. coniunctae usus est, ut temporis spatium significet: C 38A, 40 (Cret. tert. a. Chr. saec. exeuntis) μήτε ἐν νυκτὶ μήτε πεδ' ἁμέραν (Kuehner, gr. p. 441). Praeter hunc locum πεδά huius praep. formam inveni ter: C 52, 7 (in decr. Teio a. 193 a. Chr.) πεδὰ πάνσας σπουδᾶς et C 107, 5. 22 (Boeot. tert. a. Chr. saec.) πεδὰ τῶν πολεμάρχων.

Παρά.

Poetarum usum esse dicit Kuehnerus (§ 444a II, 1) παρά c. dat. ita usurpare, ut rei cuiusdam non personae vicinitatem significet, quem usum habes C 13, 94 (tit. Mess. a. 93 a. Chr.) τοῦ μὲν (sc. θησαυροῦ) παρὰ τᾷ κράνᾳ ἐχέτω κλᾷκα Μ. cf. C 23 (Corcyr. octavi a. Chr. saec.) βαρνάμενον παρὰ νανσίν.

Causa qua aliquid efficitur: Att. III 49, 3 (ca. 300 p. Chr.) ἀλ]λὰ παρὰ τὴν ἡμῶν αὐτῶν ἀσθένειαν ἢ διά τινα ἄλλην τυχικὴν [αἰτίαν. cf. Demosth. IV 4 οὐδὲ οὗτος παρὰ τὴν αὑτοῦ ῥώμην τοσοῦτον ἐπηύξηται, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν.

Responsionis cuiusdam significationem, cuius exemplum simile non inveni, habemus C 8, 144 (tab. Heracl.), ubi operum conductori cuidam aedificia aedificanda sunt: αἰ δὲ μή, κατεδικάσθεν πὰρ μὲν τὸν βοῶνα ϝὲξ μνᾶς ἀργυρίω, πὰρ δὲ τὸν ἀχύριον τετόρας μνᾶς ἀργυρίω h. e. pro stabulo boum non aedificato debet solvere etc., quam notionem haud scio an recte explicemus ex intellectu causali ortam, qui est in παρά c. acc.

Περί.

E titulis Atticis vix habeo quod hic afferam, nisi quod in iis solis huic praepositioni dativum subiunctum vidi: B 155 (a. a. Chr. 345) (quater) e. gr. v. 44 χιτωνίσκος - περὶ τῷ ἀγάλματι et Att. III 751, 15 in vs. dist. alterius p. Chr. saeculi: χλαῖναν περὶ αὐχένι θέσθαι.

Dativum solum Attici ponere solent: C 671, 7 (in t. Theraeo sec. vel tert. a. Chr. saec.) εἰ δέ τί κα γένηται περί με τῶν ἀνθρωπίνων, quo cum loco e titulis Delphicis cf. haec: D_2 εἰ δέ τι ἀνθρώπινον γένοιτο περὶ τὸν δεῖνα 31, 12; 152, 5; 167, 10 (manum. Δελφός) etc.; ὥς κα τὸ πάθος γένηται περὶ Ἀρχέλαον 84, 4 (man. Δελφός).

Πρό.

Eundem fere sensum atque ὑπέρ c. gen. habet πρό: C 10, 1 (in tit. Heracleae in Magna Graecia reperto): Ἑστιαίᾳ πρὸ αὐταύτας Δορκὰς ἀνέθηκε.

Πρός.

Att. I πρός c. gen. saepius reperitur de locorum situ dictum: 321, 28 πρὸς βορέου 322, 9 ἐπὶ τῇ γωνία τῇ πρὸς τοῦ Κεκρωπίου cf. 44. 63. 76; 324c, 49. 64 πρὸς τοῦ βωμοῦ etc. (in titulis a. ca. 440 a. Chr.).

Praeterea πρός c. gen. non inveni nisi in obsecratione Att. III 171 add. 15 (tit. tert. p. Chr. saec.): πρὸς σοῦ πατρός, ᾧ μεγάλ' εὔχομαι; B 989a, 5 πρὸς θεῶν καὶ ἡρώων (ca. 200 p. Chr.) et in versu, in quo auctorem alicuius rei significat: B 923, 6 πρὸς ἀστῶν τρισμάκαρ κληΐσεται.

Att. II, Dor. et Aeolici tituli πρός c. gen. coniunctum non exhibent.

Σύν.

Ea quae Tycho Mommsen (Progr. Francof. ad Moen. 1874. 1876. 1879) de σύν et μετά praepositionum usu exposuit, titulis Atticis optime confirmata videmus. Tituli enim ei qui CJAtt. tomo altero continentur, cum in titulis Euclidis anno vetustioribus pauca σύν praepositionis exempla habeas (e. gr.: 46, 6; 274, 4. 12. 19; 275, 6 κεφάλαιον σὺν ἐπωνίοις), σύν si recte vidi non habent, μετά c. gen. undesexagies. Aetas vero Romana poetarum dicendi usum secuta σύν novies exhibet. Habes enim haec:

III 16, 5 σὺν ἄ[λλοις (tit. temp. Anton. Pii);
— 120, 5 σὺν Καπιτωλίοις νεικήσας (eiusdem temp.)
— 128, 23 Εὐτύχης σ[ὺ]ν τῷ [υ]ἱῷ — ἐποίει (tert. p. Chr. saec. exeuntis)
— 170, 5 Ἀρτεμίδωρος σὺν ἀδελφῷ (ca. 200 p. Chr.)
— 224a ὁ δεῖνα — τοῖς θεοῖς σὺν τῇ κλισίᾳ
— 714, 9 ὁ δ. πατέρα σὺν τοῖς ἀδελφοῖς (tert. a. Chr. saec. ineuntis)
— 759, 4 παῖς Θ. σὺν ἐφήβοις
— 1055, 19 [Ἀρεο]παγεῖται σὺν τοῖς γυμνασιαρχικοῖς οἵδε (a. 61 p. Chr.)

— 1177, 8 *τοὺς ἐφηβεύσαντας σὺν τῷ κρατίστῳ Φλ. Ἀρ. συνκλητικῷ* (a. 218 p. Chr.)

Adde e Corp. Inscrr. Graec. tomo I:

B 989, 3 *σύν σοι ἐπεστρεφόμην* (tit. temp. Herodis Attici), et

— 997, 2 *δή τότε γάρ με δακρυόεις Ἀΐδης σὺν [Ὀ]ρει[ά]σιν ἠΐστωσεν* in vss.

Etiam in Delphorum dialecto, in qua ter tantum exstat *σὺν ψάφοις* (D_2 12, 3; 14, 1; 16, 2 in decrr. Delphicis) huius praepositionis usus rarior videtur fuisse.

Ὑπέρ.

Inter *ὑπέρ* et *περί* praepositiones c. gen. coniunctas magnam intercedere similitudinem notissimum est, ita vero ut *ὑπέρ* ex antiquissimis temporibus praesidii notionem habeat, quae postea attenuatur. Itaque *ὑπέρ* saepissime invenimus in titulis posterioris temporis, ut eum teneat locum, quem antea *περὶ* c. gen. habebat. Id ne careat fundamento, formulam addo illam dicendi solemnem: *περὶ ὧν λέγει* (*ἀπαγγέλλει*) *ὁ δ.* Att. II 8, 5; 14b, 6; 17b, 7; 30, 6; 49, 5; 50, 6; 51, 5; 52c, 7; 54a, 7. b, 9; 107, 6; 109, 6; 121, 6; 168, 8; 181a, 7; 191, 11; 207, 12; 208, 16; 307, 5; 315, 7; 373b, 33; 627, 4 sensim mutatam in *ὑπὲρ ὧν λέγει ὁ δ.* 390, 8; 402, 15; 408, 8; 417, 6; 424, 13; 453, 2; 457, 5; 470, 66. 75; 481, 4; 482, 6; (314, 4; 403, 5).

In dial. Dor. eundem habes usum C 65, 10 (in decr. Teio alterius a. Chr. saec.) *εἰσήνεγκε δὲ κύκλον ἱστορημέναν ὑπὲρ Κρήτας κα[ὶ τ]ῶν θεῶν κτλ.* h. e. carmen de Creta et de Cretensium deis compositum. — Praepositionem alteram altera excipit C 52, 8 et 12 *διελέγεν—περὶ τᾶ γενέσθαι . . . (ὑ)πὲρ δὲ τῶν αὐτῶν διαλεγέντος καὶ Περδίκκα κτλ.* (in decr. Teio eiusdem temp.).

ὑπὲρ c. acc. coniunctum in tit. Atticis non reperitur nisi de numeris fines quosdam certos superantibus dictum.

Ὑπό.

Ex verbis intransitivis *ὑπὸ* c. gen. pendet B 1001, 3 (in vs. hexam.) *ὑπ᾽ ἀνάγκης ᾤχου* cf. C 91 A, 8 (Locr. quinti a. Chr. saec. exeuntis): *αἴ κα ὑπ᾽ ἀνάνκας ἀπελάονται ἐΝαυπάκτο Λοκροί κτλ.*; C 91 B, 2 *αἴ τις ὑπὸ τõν νομίον τõν ἐπιϝοίκον ἀνχορέει.*

Et dativus et accusativus reperitur ex *ὑπό* pendens in

hac structura: *τοὺς ὑπ᾽ αὐτῷ ἐφήβους, — ἐφηβεύσαντας,* ita vero ut dativus usitatior sit; accusativum habes Att. III 1128, 4 (165/6 p. Chr.); 1138, 6 (ca. 176 p. Chr.); 1197, 4 (ca. 240 p. Chr.)

Χάριν.

In titulis Doricis *χάριν* semper praeponitur: C 13, 13. 56. 106 (Messen.) et 68, 7 (Cyren.).

Ὡς.

ὡς dialecti Atticae solius videtur esse et in hac quatuor tantum locis reperitur ante personas positum:

Att. II 86, 3 *πορεύϑήσονται ὡς βασιλέα* et v. 18 *ὅταμπέμπῃ τινὰ ὡς αὐτὸν* (ca. 370 a. Chr.).

— 108 b, 22 *τ]ὰ χρήματα ὡς Ὀρό[ν]την καὶ τ̣ὰ πλοῖα παρ[-* (ca. 345 a. Chr.).

— 124, 13 *ἀφικν]ο[υμ]ένων ὡς Φίλιππον* (ca. 340 a. Chr.).

Vita.

Mauritius Geyer natus sum in vico Saxo-Altenburgensi Grosssstechau mense Januario anni 1854 patre Carolo matre Anna e gente Planer, quibus adhuc superstitibus laetor. Primis literarum elementis a patre carissimo imbutus inde ab anno aetatis tertio decimo lyceum Isenbergense septem per annos frequentavi Ludewigio Richtero Prockschio rectoribus. Anno 1873 in classem primam gymnasii Altenburgensis receptus sum, quod Richteri auspiciis tum florebat et adhuc floret. Horum quos dixi virorum beneficiis me esse obligatum plurimis pio gratoque animo confiteor; inprimis Richteri egregiam erga me benevolentiam facere non possum quin hoc loco commemoratione celebrem gratissima. Anno 1875 testimonio maturitatis munitus universitatem literarum Jenensem adii philologiae studio me daturus, quam Delbrueckius, A. de Gutschmid, Rhodius, Maur. Schmidtius, Rud. Schoellius, Sieversius alii docebant. Spatio trium semestrium Jenae peracto Lipsiam me contuli et scholas frequentavi Brauni, Curti, Ecksteini, Heinzi, Langi, Lipsi, Overbecki, Ribbecki, Voigti, Zarncki.

Per tria semestria seminarii regii Germanici, per bina paedagogici Ecksteini et societatis grammaticae Curti sodalis fui ordinarius. Neque minus frequentavi exercitationes proseminarii et seminarii philologici regii et scholis philosophicis ab Heinzio institutis interfui.

Praeceptoribus his meis omnibus inprimis Braunio Curtio Sieversio Zarnckio gratiam habeo quam maximam semperque habebo.

